

Saa sagde det ærede Medlem, at hans Parti behøvede intet Valgnummer, thi der var nok at kritisere i det, vi lavede, men et Øjeblik efter sagde han, at den Politik, vi drive, var akkurat den samme, som de moderate selv havde drevet! Jeg forstaar ikke en saadan Logik. Naar det ærede Medlem siger, at han driver den samme Politik som vi, og samtidig, at der er nok at kritisere ved den, saa synes jeg rigtig nok, at den Tale er fuld af Modsigelse. Jeg skal derfor aldeles forlade den politiske Del af hans Udtalelser og vende mig til hans saglige Begrundelse. Den blev ikke bedre ved Gentagelsen; Gentagelser alene gøre nu en Gang ikke en Sag klar. Det ærede Medlem sagde med Hensyn til sin Stilling i Fjor, at nu var Forholdet et ganske andet. I Fjor gjaldt det nemlig om at fremsætte det samme Tilbud som i Fællesudvalget i 1896, men det, her forelaa, var Landstingets Tilbud, og deri var der gaaet bort fra det, Landstinget tilbød i Fællesudvalget. Men herom er der jo ikke Tale. Det, her foreligger, er en Afstemning over en Indstilling fra Udvalget, og den gaar ud paa at gentage Tilbudet fra Fællesudvalget i 1896 og Tilbudet fra i Fjor. Den Gang stod det ærede Medlem Side om Side med os og stemte for Tilbudet, men nu vil han forlade dette Standpunkt. Jeg kan ikke se andet, end at dette er først ja, saa nej, saa igen ja, derefter nej, og saa fremdeles. Det ærede Medlem vil saa hævde, at Stillingen her angaaende Tilskuddet til Kjøbenhavns Kommune ikke kan sammenlignes med Stillingen til Sindssygeloven i 1884. Det ærede Medlem fremstiller imidlertid her Forholdet ganske urigtigt, naar han siger, at Staten da tog hele Sindssygevæsenet paa sig. Han kunde vist have haft godt af at gennemgaa denne Lov af 7de Maj 1884 om Sindssygevæsenet. Nej, det, der skete den Gang var, at Staten overtog en Del af Sindssygeudgifterne, byggede Anstalterne og overtog en Del af Kommunens Byrder paa dette Omraade. Kjøbenhavns Kommune derimod beholdt sit eget Sindssygevæsen og fik blot et Bidrag fra Statens Side. Staten tog, som sagt, den Gang en Del af Kommunernes Udgift hertil paa sig, og man fandt da, at naar der toges af Statens Kasse til Kommunerne, skulde Kjøbenhavns Kommune ogsaa have sin Part. Det er jo akkurat det samme, der skal ske her. Endelig drog det ærede Medlem stærkt til Felts mod min Stilling, der skulde være i Strid med det, der var sket tidligere, den Gang man gav Tilskud-

dene til Skolefondene og Dyrtidstillæget. Det ærede Medlem maa dog kunne indse, at der er ikke et Spor af Strid mellem disse to Standpunkter, thi dette Tilskud til Skolefondene og Dyrtidstillæget staa ganske uberørte af det, som der her er Tale om. De 1,100,000 Kr., der udbetales ifølge Loven af 1856 og Anmærkningen paa Finansloven om Dyrtidstillæget, skulle jo fremdeles udbetales. Det er først, naar der er Tale om at give det ekstraordinære Tillæg paa ca. 1,400,000 Kr. ifølge denne Lov, at der bliver Tale om en Fordeling, hvori Kjøbenhavns Kommune ogsaa skal have sin Del. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Historien om Anmærkningen paa Finansloven om de 300,000 Kr., der medvirkede til, at vi i sin Tid fik Provisorierne. Her forholder det sig sikkert, i Henseende til Forslagsstillernes Stilling den Gang, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har udtalt. Det var Regeringen og Højre, der bestemt modsatte sig, at Kjøbenhavns Kommune fik sin Del af dette Tilskud. Jeg skal ikke sige noget derom; det er jo afgjort. Men naar man her vil give et Tilskud til Landets Kommuner for at holde dem skadesløse for Merudgifterne til Skolevæsenet, kan det sandelig ikke gaa an, at man skubber en enkelt Kommune ud og ganske vilkaarligt siger: Du skal ingenting have, skønt du har et godt Skolevæsen, og skønt vi erkende, at du har baaret rigelige Udgifter i saa Henseende! Der staar jo ogsaa i § 33, at de 170,000 Kr. ikke skulle ydes, forinden der her i Kjøbenhavn er vedtaget en Lønningforbedring, der er godkendt af Ministeren. Nej, det ærede Medlems saglige Begrundelser ere ikke ret meget bevendte, og de blive ikke bedre, selv om de gentages Gang efter Gang. De synes mig ikke at have nogen Vægt over for Afstemningen her. Hvis det ærede Medlem derimod tror, at han kan lave nogen Politik ud af dette Spørgsmaal, vil jeg ikke berøve ham den Tro. Jeg har ikke noget imod, at det ærede Medlem og hans Parti gaa ud i Landet med den Tro. Jeg tror blot ikke, at de faa nogen Fornøjelse ud af den.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr): Da jeg antager, at det høje Ting har faaet nok af Hørsted-Sagen, finder jeg ingen Anledning til paa ny at komme ind paa den. Det skal kun være nogle ganske faa Ord, jeg vil sige derom. Jeg forudsætter rigtignok, det ærede Medlem, der havde Ordet, ikke for